

Sygn. akt I C 292/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w I Wydziale Cywilnym

w składzie: SSR Adam Mitkiewicz

protokolant: Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015 roku w Warszawie

sprawy z powództwa B. F., O. F., S. F.

przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Obrony Narodowej

o zapłatę

I. Oddala powództwo

II. Zasądza od powodów B. F., O. F., S. F. na rzecz Skarbu Państwa Ministra Obrony Narodowej kwotę po 800 (osiemset) złotych od każdego z nich tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 292/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23.12.2013 r. B. F., O. F. oraz S. F. wnieśli przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Obrony Narodowej o zasądzenie na rzecz B. F. kwoty 6.188, 36 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 125.000, 00 zł za okres od dnia 24.12.2010 r. do dnia zapłaty, tj. 11.05.2011 r. oraz kwoty 5.253, 42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 125.000, 00 zł za okres od dnia 14.01.2011 r. do dnia zapłaty, tj. 11.05.2011 r., co łącznie daje kwotę 11.441, 78 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 11.441, 78 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenie na rzecz O. F. kwoty 5.253, 42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 125.000, 00 zł za okres od dnia 14.01.2011 r. do dnia zapłaty, tj. 11.05.2011 r. wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 5.253, 42 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenie na rzecz S. F. kwoty 5.253, 42 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 125.000, 00 zł za okres od dnia 14.01.2011 r. do dnia zapłaty, tj. 11.05.2011 r. wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 5.253, 42 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na rzecz powodów kosztów procesu.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, iż w dniu 23.01.2008 r. w wyniku katastrofy samolotu (...) - (...) pod M. zginęło 4 członków załogi oraz 16 pasażerów – wysokich rangą oficerów. Wobec powyższego powodowie wezwali pozwanego do zapłaty wskazując kwotę, tytuł, termin do którego oczekują spełnienia świadczenia. Pozwany nie zapłacił we wskazanym terminie żądanych w wezwaniach kwot, jednakże ostatecznie zaoferował powodom kwotę po 250.000, 00 zł dla każdego tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej wskutek śmierci osoby najbliższej i na podstawie zawartych ugód sądowych wypłacił powodom świadczenie z jednoczesnym wskazaniem, że ugoda nie wyczerpuje w pełni roszczeń powodów. Z uwagi na fakt, że powodowie O. F. i S. F. wzywali pozwanego do zapłaty jedynie kwoty zadośćuczynienia kwota odsetek liczona jest od połowy wypłaconego świadczenia (pozew – k. 1-7).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż roszczenie strony powodowej nie może być uznane za wymagalne z uwagi na

brak jednoznacznego określenia wysokości świadczenia zarówno zadośćuczynienia, jak i odszkodowania. Ponadto wskazał, że odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia mogą być przyznane wyłącznie wówczas, gdy wykazane zostanie, że zadośćuczynienie w określonej kwocie należało się już we wskazanym dniu, przy czym strony do dnia zawarcia ugody były w sporze w zakresie wysokości świadczenia przez co stwierdzić należy, że świadczenie nie było określone. W świadczenie określone, a konsekwencji terminowe przekształciło się zaś dopiero z chwilą zawarcia ugody przed sądem, przy czym zarówno wysokość świadczenia, jak i termin jego zapłaty były przedmiotem negocjacji prowadzonych między Ministrem Obrony Narodowej, a członkami rodzin ofiar katastrofy lotniczej. Dopiero od dnia zawarcia ugody mówić można o ukształtowaniu się zobowiązania pozwanego względem powodów i nadania mu zobowiązania terminowego – Minister Obrony Narodowej spełnił zaś swoje świadczenie jeszcze przed upływem terminu zapłaty oznaczonego w ugodzie (odpowiedź na pozew – k. 75-83).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23.01.2008 r. doszło do katastrofy wojskowego samolotu (...) pod M.. W katastrofie tej zginęło 4 członków załogi oraz 16 pasażerów (fakt powszechnie znany).

Pismem z dnia 10.12.2010 r. B. F. wezwała Skarb Państwa – Ministra Obrony Narodowej do zapłaty kwoty 1.000.000, 00 zł za naruszenie dóbr osobistych w terminie do dnia 23.12.2010 r. na wskazany numer rachunku bankowego (wezwanie do zapłaty – k. 8-9).

Następnie pismem z dnia 10.01.2011 r. B. F. wezwała Skarb Państwa – Ministra Obrony Narodowej do zapłaty kwoty 1.500.000 w terminie do dnia 13.01.2011 r. tytułem należnego odszkodowania wobec znacznego pogorszenia się jej sytuacji życiowej wskutek śmierci męża do dnia 13.01.2011 r. na wskazany numer rachunku bankowego (wezwanie do zapłaty – k. 11-12). Pismami z tej samej daty O. F. oraz S. F. wezwali Skarb Państwa – Ministra Skarbu Państwa do zapłaty na ich rzecz kwot po 1.000.000, 00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w terminie do dnia 13.01.2011 r. (wezwania do zapłaty – k. 13-14 i k. 16-17).

W dniu 1.04.2011 r. przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygnaturze akt I Co 103/11 zawarta została ugoda pomiędzy B. F., a Skarbem Państwa – Ministrem Obrony Narodowej o następującej treści:

1. Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązuje się do zapłaty na rzecz Wnioskodawcy w oparciu o przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz w oparciu o przepis art. 446 § 3 k.c. tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej Wnioskodawcy w skutek śmierci ppłk. P. F. w wyniku katastrofy wojskowego samolotu (...) pod M. w dniu 23 stycznia 2008 roku łącznej kwoty 250.000 (dwieście pięćdziesiąt tysięcy) złotych w terminie do dnia 15 maja 2011 roku na wskazany numer rachunku bankowego;
2. zawarcie niniejszej ugody i zapłata wskazanej w punkcie 1. kwoty nie pozbawia Wnioskodawcy prawa dochodzenia przed sądami powszechnymi z tytułów wskazanych w punkcie 1 niniejszej ugody kwot zadośćuczynienia oraz odszkodowania przewyższających kwotę, do której zapłaty Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązał się mocą niniejszej ugody,
3. Wnioskodawca zrzeka się prawa do żądania zwrotu wszelkich kosztów, wydatków i opłat poniesionych w postępowaniu pojednawczym, jak i poza nim w związku z zawarciem niniejszej ugody.

W tej samej dacie i sprawie została zawarta ugoda pomiędzy O. F., a Skarbem Państwa – Ministrem Obrony Narodowej następującej treści:

1. Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązuje się do zapłaty na rzecz Wnioskodawcy w oparciu o przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz w oparciu o przepis art. 446 § 3 k.c. tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej Wnioskodawcy w skutek

śmierci ppłk. P. F. w wyniku katastrofy wojskowego samolotu (...) pod M. w dniu 23 stycznia 2008 roku łącznej kwoty 250.000 (dwieście pięćdziesiąt tysięcy) złotych w terminie do dnia 15 maja 2011 roku na wskazany numer rachunku bankowego;

2. zawarcie niniejszej ugody i zapłata wskazanej w punkcie 1. kwoty nie pozbawia Wnioskodawcy prawa dochodzenia przed sądami powszechnymi z tytułów wskazanych w punkcie 1 niniejszej ugody kwot zadośćuczynienia oraz odszkodowania przewyższających kwotę, do której zapłaty Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązał się mocą niniejszej ugody,

3. Wnioskodawca zrzeka się prawa do żądania zwrotu wszelkich kosztów, wydatków i opłat poniesionych w postępowaniu pojednawczym, jak i poza nim w związku z zawarciem niniejszej ugody.

Jednocześnie przed Sądem tym została zawarta ugoda pomiędzy S. F., a Skarbem Państwa-Ministrem Obrony Narodowej o treści:

1. Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązuje się do zapłaty na rzecz Wnioskodawcy w oparciu o przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę oraz w oparciu o przepis art. 446 § 3 k.c. tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej Wnioskodawcy w skutek śmierci ppłk. P. F. w wyniku katastrofy wojskowego samolotu(...) pod M. w dniu 23 stycznia 2008 roku łącznej kwoty 250.000 (dwieście pięćdziesiąt tysięcy) złotych w terminie do dnia 15 maja 2011 roku na wskazany numer rachunku bankowego;

2. zawarcie niniejszej ugody i zapłata wskazanej w punkcie 1. kwoty nie pozbawia Wnioskodawcy prawa dochodzenia przed sądami powszechnymi z tytułów wskazanych w punkcie 1 niniejszej ugody kwot zadośćuczynienia oraz odszkodowania przewyższających kwotę, do której zapłaty Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązał się mocą niniejszej ugody,

3. Wnioskodawca zrzeka się prawa do żądania zwrotu wszelkich kosztów, wydatków i opłat poniesionych w postępowaniu pojednawczym, jak i poza nim w związku z zawarciem niniejszej ugody.

Świadczenia wynikające z zawartych ugód zostały przez Skarb Państwa – Ministra Obrony Narodowej spełnione w dniu 11.05.2011 r. (okoliczność bezsporna).

Pismem z dnia 26.03.2013 r. Minister Obrony Narodowej został wezwany do uiszczenia m.in. na rzecz E. F., O. F. oraz S. F. kwot po 10.506, 85 zł, stanowiących równowartość odsetek ustawowych od kwot wynikających z kierowanych do Ministra Obrony Narodowej wezwań do zapłaty (wezwanie do zapłaty – k. 28-29).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać (art. 917 k.c.).

Niewątpliwie w dniu 1 kwietnia 2014 roku przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie doszło do zawarcia ugód pomiędzy powodami B. F., O. F. i S. F. jako wnioskodawcami, a Skarbem Państwa – Ministrem Obrony Narodowej na podstawie której Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej zobowiązał się do zapłaty na rzecz każdego z nich kwoty 250.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego oraz odszkodowania za znaczne

pogorszenie sytuacji życiowej wskutek śmierci ppłk. P. F. w wyniku katastrofy wojskowego samolotu (...) pod M. w dniu 23.01.2008 roku. Jak wynikało z treści ugody termin zapłaty należnego zadośćuczynienia i odszkodowania został oznaczony na dzień 15.05.2011 roku. Przy czym pozwany dokonał zapłaty na rzecz powodów w dniu 11.05.2011 r.

Sąd zważył, że zobowiązania z czynów niedozwolonych mają co do zasady charakter bezterminowy, stąd stan opóźnienia w ich wykonaniu pojawia się dopiero wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 494/08, LEX nr 518079; T. Wiśniewski (w:) Komentarz..., s. 495). Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). Treść wskazanego przepisu przesądza o podziale zobowiązań na terminowe oraz bezterminowe. Do zobowiązań terminowych zaliczamy te, których termin spełnienia świadczenia jest oznaczony lub wynika z właściwości zobowiązania. Natomiast zobowiązania bezterminowe to takie, których termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania.

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż w ocenie Sądu skoro strony niniejszego procesu zawarły ugodę, czyniąc tym samym z jednej strony wzajemne ustępstwa, z drugiej zaś modyfikując treść łączącego ich stosunku prawnego wynikającego z odpowiedzialności deliktowej pozwanego, to tym samym określiły na nowo sposób spełnienia świadczenia przez pozwanego. Z uwagi na fakt, że w ugodzie wskazany został termin do którego miała nastąpić zapłata kwoty 250.000 zł, to tym samym roszczenie z ugody stało się wymagalne dopiero w dniu 15.05.2011 r. Jak przy tym wynika z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może nadto żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych (§ 3). W świetle okoliczności niniejszej sprawy, z uwagi na dokonanie przez pozwanego na rzecz powodów zapłaty w dniu 11.05.2011 r. uznać należało, że Skarb Państwa – Minister Obrony Narodowej spełnił świadczenie w terminie i nie dopuścił się ani opóźnienia ani tym bardziej zwłoki. Nie należy również pomijać okoliczności, że pomiędzy stronami niniejszego postępowania prowadzone były negocjacje co do wysokości należnych powodom odszkodowań. Brak zatem podstaw do przyjęcia, iż przed zawarciem ugody zobowiązanie pozwanego było zobowiązaniem terminowym, skoro do czasu jej zawarcia strony pozostawały w sporze co do wysokości świadczenia. Dopiero zatem od dnia zawarcia ugody zobowiązanie pozwanego przekształciło się w zobowiązanie terminowe, przy czym jak już zostało wskazane, świadczenie to zostało spełnione już przed uzgodnionym terminem. Ponadto na uwadze mieć należało, że nie sposób przyjąć, iż Skarb Państwa przez zawarcie ugody uznał, że kwota w wypłacanej wysokości była wymagalna już od dat wskazanych w skierowanych do niego wezwaniach do zapłaty, skoro na rzecz wszystkich członków rodzin ofiar katastrofy wypłacono kwoty w jednakowej wysokości, z tym samym terminem zapłaty, niezależnie od stopnia pokrewieństwa oraz rozmiaru krzywdy i bez względu na to, kiedy poszkodowani wystąpili ze swoimi roszczeniami do Skarbu Państwa.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że co do określenia chwili wymagalności odsetek od zasądzonych zadośćuczynień za krzywdę prezentowane są w orzecznictwie trzy różne stanowiska. Pierwsze opiera się na założeniu, że odszkodowanie należne tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest wymagalne dopiero z datą wyrokowania. Zatem dopiero od daty wydania wyroku zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia pozostaje w opóźnieniu w zapłacie należnej kwoty. Od tej daty należą się uprawnionemu odsetki ustawowe (wyrok SN z dnia 20 marca 1998 r., II CKN 650/97, LEX nr 477665; wyrok SN z dnia 8 grudnia 1997 r., I CKN 361/97, LEX nr 477638; wyrok SN z dnia 30 października 2003 r., IV CK 130/02, LEX nr 82273). Dodatkowo przyjmuje się także argumentację opartą na założeniu, że odsetki pełnią funkcję waloryzacyjną (wyrok SN z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1065/00, LEX nr 332901). Stąd ich zasądzenie za okres poprzedzający wyrokowanie przy równoczesnym ustaleniu wysokości zadośćuczynienia według cen z daty orzekania prowadziłoby do nieuzasadnionego uprzywilejowania wierzyciela kosztem dłużnika (wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718; wyrok SN z dnia 18 listopada 2003 r., II CK 235/02, LEX nr 165658). Drugie stanowisko wskazuje, że wymagalność zadośćuczynienia za krzywdę (art. 445 § 1 k.c.) i związany z nią obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.) przypadają na moment doręczenia dłużnikowi odpisu pozwu lub wezwania go do spełnienia świadczenia (wyrok SN z dnia 18 września 1970

r., II PR 257/70, OSNC 1971, nr 6, poz. 103; wyrok SN z dnia 14 kwietnia 1997 r., II CKN 110/97, LEX nr 550931; wyrok SN z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 202/01, LEX nr 564470; wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06, LEX nr 274209). Jednakże w judykaturze spotkać też można pogląd kwestionujący takie stanowisko. Wskazuje się bowiem, że przyznanie odsetek od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, poczynając od daty wezwania o jego zapłatę, spowodowałoby – zwłaszcza przy uwzględnieniu jej wysokości – istotne podwyższenie sumy zadośćuczynienia ponad kwotę uznaną przez sąd za odpowiednią w chwili orzekania (wyrok SN z dnia 4 września 1998 r., II CKN 875/97, LEX nr 477579). Z kolei trzecie stanowisko głosi, że nie ma podstaw do przyjęcia, iż odsetki za opóźnienie winny być zawsze zasądzone od daty wezwania do zapłaty lub od daty wyrokowania, bowiem kwestia ta winna być oceniana i rozstrzygana indywidualnie w każdym konkretnym przypadku. Inne rozstrzygnięcie winno zapaść w tym w przypadku, gdy krzywda poszkodowanego może być oceniona już w dacie wezwania do zapłaty, a inna w przypadku, gdy proces leczenia poszkodowanego i usuwania skutków doznanego urazu trwa jeszcze w trakcie procesu (wyrok SA w Katowicach z dnia 7 września 2007 r., I ACa 458/07, LEX nr 337315; A. Rzetecka-Gil w komentarz do art. 481 k.c., opubl. Lex/el. 2011).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy, wskazane zapatrywania Sądu Najwyższego co do wymagalności roszczenia o zadośćuczynienie nie znajdują bezpośredniego przełożenia na ustalony stan faktyczny, ponieważ stosunek prawny łączący strony procesu nie został dookreślony przez wyrok sądowy, lecz został uregulowany przez same strony w drodze ugody. Tym samym brak jest podstaw do uznania, iż powodom należą się odsetki ustawowe za okres przed wymagalności roszczenia wynikającego de facto z zawartej ugody.

Rozpatrując niniejszą sprawę na uwadze należało mieć również treść przepisu art. 354 k.c., zgodnie z którym dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel (art. 354 k.c.). Regulacja ta obejmuje swoim zakresem wszelkie zobowiązania, nie tylko wynikające z umowy. Jednocześnie w piśmiennictwie podkreśla się, że przepis ten nie dotyczy tylko samego wykonania zobowiązania w ścisłym tego słowa znaczeniu (czyli spełnienia świadczenia przez dłużnika), lecz także wykonania przez niego wszelkich innych obowiązków, które składają się na treść stosunku zobowiązaniowego; również związanych i niezwiązanych funkcjonalnie z długiem (por. P. Machnikowski (w:) System..., s. 537; G. Tracz, Pojęcie wykonania i niewykonania zobowiązań w polskim prawie cywilnym, KPP 2009, z. 1, s. 169). Wobec ułożenia na nowo treści stosunku prawnego na mocy ugód zawartej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w dniu 1 kwietnia 2014 roku, przyjęć należało, iż pozwany spełnił świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania.

Nadto nie należało w okolicznościach sprawy pomijać, że we wszystkich trzech ugodach na kwotę 250.000 zł złożyło się zarówno odszkodowanie jak i zadośćuczynienie. Wobec powyższego, w braku jednoznacznego określenia wysokości poszczególnych świadczeń, nawet gdyby uznać, iż roszczenie powodów jest zasadne Sąd nie miałby podstaw do samodzielnego określania od jakiej kwoty należałoby zasądzić odsetki od kwoty zadośćuczynienia, a od jakiej kwoty odsetki od kwoty odszkodowania. Co zaś się tyczy terminu od jakiego należałoby liczyć odsetki w przypadku określenia kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania Sąd zważył, iż wprawdzie z art. 455 k.c. wynika, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu, to jednak terminu "niezwłocznie" nie należy utożsamiać z terminem natychmiastowym - oznacza on bowiem termin realny, mający na względzie okoliczności miejsca i czasu, a także regulacje zawarte w art. 354 i art. 355 k.c. (por. wyrok S.A. we Wrocławiu z dnia 21 listopada 2012 r., I ACa 1163/12). Dłużnik zważywszy na rodzaj i rozmiar świadczenia, bez nieuzasadnionej zwłoki powinien zatem móc przygotować przedmiot świadczenia. W tym znaczeniu, jeśli wierzyciel wyznaczy zbyt krótki termin spełnienia świadczenia, to nie jest on dla dłużnika wiążący (Wyrok S.A. w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2011 r., VI ACa 1168/10). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż powodowie wzywając pozwanego do zapłaty kwot zadośćuczynienia i odszkodowania nie uwzględnili zasady, zgodnie z którą wyznaczony termin winien być terminem realnym. Dochodząc kwot w wysokości 1.000.000, 00 zł tytułem zadośćuczynienia i 1.500.000, 00 zł tytułem odszkodowania B. F. wyznaczyła pozwanemu niewspółmierne do wysokości żądania terminy zapłaty – w pierwszym wypadku był to termin trzynastodniowy, w drugim zaś zaledwie

trydniowy. Podobna sytuacja miała miejsce w przypadku O. F. i S. F., którzy wzywając pozwanego do wypłaty na rzecz każdego z nich kwoty zadośćuczynienia w wysokości po 1.000.000, 00 zł wyznaczyli pozwanemu niespełna dwutygodniowy termin zapłaty. W ocenie Sądu wyznaczenie tak krótkich terminów zapłaty przy tak wysokich kwotach, czyniło że terminy te nie mogły zostać realnie dotrzymane.

Zauważyć należy, że pozwany w odpowiedzi na pozew zakwestionował również swoją winę. Powodowie zatem dochodząc odsetek powinni wykazać winę pozwanego, a także wysokość zadośćuczynienia i jego wymagalność w dniu od którego rozpoczęli naliczanie odsetek. Takich okoliczności powodowie nie wykazali.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania o niezasadności dochodzonego roszczenia i na zasadzie przepisów art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. orzekł o oddaleniu powództwa w całości (pkt I wyroku).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 1 k.c. strona przegrywająca jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie zaś do art. 98 § 3 k.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach.

W niniejszej sprawie, z uwagi na oddalenie powództwa stroną przegrywającą jest strona powodowa, winna ona zatem zwrócić poniesione przez pozwanego koszty procesu. Na wysokość tych kosztów składają się koszty zastępstwa procesowego pozwanego w wysokości 2.400, 00 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu). Koszty te należało zasądzić w równych częściach na rzecz pozwanego od każdego z powodów.

W związku z powyższym, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powodów.